

Astăzi, Marți, 20 Ianuarie, 2026

†) Sf. Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. In, Pin și Rim; Sf. Mc. Eusebiu

Iacob 3

¹ Nu mulți dintre voi să deveniți învățători, frații mei, știind că noi, aceștia, vom fi supuși unei judecări mai aspre.

² Fiindcă noi în multe greșim. Dacă e cineva care să nu greșească'n cuvânt, apoi acela e bărbat desăvârșit, în stare să-și înfrâneze și trupul întreg.

³ Că dacă le punem cailor zăbala'n gură spre a ni-i supune, cârmuim și trupul lor întreg.

⁴ Uitați-vă și la corăbii: cât sunt ele de mari și mâunate de vânturi puternice, purtate sunt de o cârmă foarte mică oriîncotro le îndreaptă vrerea cârmaciului.

⁵ Așa și limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se fălește! Iată: puțin foc, și câtă pădure aprinde!

⁶ Foc este și limba; lume a fărădelegii, limba își are locul ei între mădularele noastre, cea care spurcă trupul întreg și pune foc pe roata lumilor¹, ea însăși fiind

aprinsă de gheenă².

⁷ Că orice soi de fiare și de păsări, de târătoare și de vietăți din mare e domolit și a fost domolit de soiul omenesc,

⁸ dar limba, nimeni dintre oameni n'o poate domoli: rău fără odihnă, plină cu venin aducător de moarte.

⁹ Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul-și-Tatăl, cu ea îi blestemăm pe oamenii care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.

¹⁰ Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul. Frații mei, asta nu trebuie să fie-așa!

Marcu 11

¹¹ Și a intrat Iisus în Ierusalim și în templu; și după ce S'a uitat la toate de jur-împrejur, fiind vremea spre seară a ieșit spre Betania împreună cu cei doisprezece.

întregul angrenaj al cosmosului care se mișcă ciclic.

² Gheenă: metaforă pentru iad, infern. Vale din vecinătatea Ierusalimului, unde se depozitau și ardeau în permanență gunoaiele orașului.

---

¹Textual: ciclul creației; nu e vorba doar de viața omului ca individ, ci și de

12 Și a doua zi, pe când ieșeau din Betania, El a flămânzit.

13 Și văzând de departe un smochin care avea frunze, S'a dus acolo să vadă dacă va găsi ceva în el; și ajungând la smochin, n'a găsit nimic decât frunze; că încă nu era vremea smochinelor.

14 Și vorbindu-i, i-a zis: „De-acum înainte, roadă din tine nimeni în veac să nu mănânce!” Iar ucenicii Săi auzeau.

15 Și au venit în Ierusalim. Și intrând în templu, a început să-i dea afară pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau în templu, iar mesele schimbătorilor de bani și scaunele neguțătorilor de porumbei le-a răsturnat.

16 Și nu îngăduia să mai treacă nimeni cu vreun vas prin templu³.

17 Și-i învăța și le spunea: „Oare nu este scris: **Casa Mea, casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile?** Voi însă ați făcut-o peșteră de tâlhari...”.

18 Și au auzit arhieriei și cărturarii. Și căutau cum să-L piardă. Că se temeau de El, pentru că toată mulțimea era uimită de învățătura Lui.

19 Iar când s'a făcut seară, au ieșit afară din cetate.

20 A doua zi dimineața, trecând pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcini.

21 Și Petru, aducându-și aminte, I-a zis: „Învățătorule, iată, smochinul pe care l-ai blestemat s'a uscat...”.

22 Și răspunzând, Iisus le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu.

23 Adevăr vă spun că cel ce i-ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare!, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.⁴

Tâlcuire

Smochinul acoperit de frunze era arătos la vedere, dar nu s-a învrednicit de bunăvoința Domnului, fiindcă nu avea roade; iar roade nu avea fiindcă nu avea putere lăuntrică de rodire. Câți asemenea smochini nu sunt în viața duhovnicească! La arătare

³ Curtea templului – în special aria prozeliților – era deseori folosită drept pasaj între oraș și Muntele Măslinilor. Vezi nota de la Mt 21, 13.

⁴ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

totul e frumos, dar înăuntrul, gol. Sunt oameni cumpăniți, cinstiți și toate faptele creștinești le împlinesc; dar duhul vieții în Hristos Iisus nu-l au; ca atare, nu au roade vii, iar ceea ce e în ei doar pare roadă, însă nu este. Dar în ce stă duhul vieții în Hristos Iisus? La asta vom răspunde: o parte e de la Domnul, o parte e de la noi. De la Domnul este puterea de rodire în sine; al nostru este doar locașul primitor al acestei puteri. Pentru acesta din urmă să te îngrijești mai mult. Rădăcina este simțirea că fără Domnul pieri, și te prăpădești. Astfel vei dobândi în toată viața ta, în toate faptele și ostenele tale, inimă înfrântă și smerită. Mai departe, dat fiind că viitorul este necunoscut, iar vrăjmașii sunt mulți și poticnirea este cu putință în orice clipă, vin frica și cutremurul care însoțesc lucrarea mântuirii, împreună cu strigarea neîncetată: „Cu judecățile pe care le știi, mântuiește-mă”. Vai celui care se reazemă pe altceva decât pe Domnul; vai și celui care s-a ostenit pentru altceva decât pentru Domnul! Întreabă-te pe tine însuși, omule care te-ai ostenit cu faptele socotite ca bineplăcute lui Dumnezeu: pentru cine te-ai ostenit? Dacă din partea conștiinței vei primi răspunsul plin de îndrăznire: „Doar pentru Domnul”,

e bine; dacă nu, îți clădești casa pe nisip. Iată câteva lămuriri privitoare la duhul roditor lăuntric. După acest îndreptar cugetă și în celelalte privințe!⁵

---

⁵ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.